

עין משפט נר מצוה

קָפַח א מיי' פ"ג מהל' גניבה הלכה ד: **קָפַח** ב מיי' פ"ג מהל' תרומות הל' א: **קָפַח** ג מיי' פ"ג מהל' סנהדרין הל' ה סגמ לאוין רס טו"ש"ע ח"מ סומן ט ט"ש"פ ה: **קָפַח** ד טו"ש"ע ח"מ סומן ל ט"ש"פ יח כג"ה': **קָפַח** ה מיי' פ"ז מהל' פרה אלומה הל' ב סגמ עשין לו: **א** ז מיי' פ"ט מהלכות אישות הלכה ז סגמ עשין מה טו"ש"ע אה"ע שנהג בה מנהג רמאות לא יא סגמ ט טו"ש"ע: **ב** ח מיי' פ"ז ט"ס הלכה יא סגמ ט טו"ש"ע: **ג** י מיי' פ"ט מ ס"ף"ק ג: **ג** ט מיי' טס הלכה יב טו"ש"ע טס ס"ף"ק ג: **ד** י מיי' פ"ט מהל' אשות הלכה ז סגמ עשין מה טו"ש"ע אה"ע סומן לה ס"ף"ק ט: »

מוסף תוספות

א. דקנסוה רבנן משום דעבר על מה אני בחינם. ימינטי'ל. ב. ובי בבבלי קטנה בה מנהג רמאות לא חזיה מקודשת לו. מוס' הל"ע. ג. שהאשה שמהה והבינה יפה קודם קבלת הקידושין שאמר הרי את מקודשת לי. ר"ש"ס סי' א'. ד. כלומר לעשות שילוחתי לקדש' למי ששלחתי לקדשך ותקדשתי לראשון. ט.

תוס' ר"י הזקן

הנטל שכרו. שבנה בכבורות פרק עד כמה [כט. א]. להוות. על הטמא. ולקדש כשנותן אפר פרה בני חטאת הרי קודש. מי מערה. סרוחים שאינן שמים. אפר מקלה. [שאינו] אפר פרה [אלא תחת] אפר הבא מן הקלוי באש. ואיכ ה"אן מקודשת. בשכר הבאת. האפר או השמץ ממקום למקום או מילוי המים יכול לישול שכרו, דמילתא דטרחא היא ולא רמא עליה רחמנא ושרי למשקל אגרא. כן פיר"ש. ואיכא מ"ד הטעם ל' אין זה עיקר המצוה. כאן בשכר הואה וקודש. שאין בו טרחה ושכר לימוד המצוה הוא נוטל, ומה אני בחנם אף אחת בחנם. א"נ שהוא עיקר המצוה לאידך פירושה אסור ליקח שכר. איכא מאן דמפרש דמתני' מווקמא שקדיש בשכר שהביא לה הקיים והעיקר שקדישה בני חטאת שהיו לו ואינו מחוייב ליתנו לה [בחנם]. וכן נראה דעת הר"ם שהביא לשון המשנה [אישות פ"ה ה"ג]. ושפעין מיהא שאין לאדם ליקח שכר ממצוה, ואם יש לו טרחה בה מותר כפירוש ר"ש. סליק פירוקא האומה.

מתני'. מקודשת לשני. שתלו קודשי ראשון והרי היא אשת איש. תאכל בתרומה. אם נשאה. [אי נמי] לדין תורה שארוסה אוכלת בתרומה דבר תורה. ט. מקודשת ואינה מקודשת. וצריכה גט משניהם. לא תאכל. שמה לאו קודשין הן. ובת כהן לישראל לא תאכל שמה קודשין הן ואירוסין פוסלים ולא מאכלין.

נח:

מִיָּמִינוּ מי מערה. פי' צקונטרס מים סרוחים וצחנס דחק לפרש כן דמלי לפרש מי מערה ממש כלומר מכונסים ואינן מים חיים ולאן מים חיים זעיןן ואפרו אפר מקלה פירוש שעצר על דברי תורה דכתיב (דברים ד) ראה למדתי אתכם חוקים ומשפטים מה אני צחנס אף אתם צחנס וזה שעשה צשכר עצר על דברי תורה ומקרא ממש לא י נפק ליה דהא לא שמעינן מיניה היכא דעזד צשכר ללא מהני אלא אסמכתא צעלמא הוא ללא מהני אפילו דיעבד א:

הדרן עלך האישי מקדש

האומר. והלך וקידשה לעצמו מקודשת. וא"ת מה חידוש יש כאן פשיטא ויש לומר דמייירי כגון דלמר השליח לאשה צשעת קדושין פלוני שלחתי לקדשך לו וצתוך כך אמר לה הרי את מקודשת לי והיא ידעה קדישה לנפשיה דאל"כ לא הימה מקודשת לו ואשמעינן חידוש דמאו דמימא הא דקאמר לי לזוך משלחו קאמר T קמ"ל ללא: לקדושי

האישי מקדש פרק שני קידושין

הואה אס הוא סבר משמעמא קאמר ליה. מואל את משמועה זו נראה שאין אתה חכם זה. אי נמי קטיל קני בצלמא א את לשון הואל ודפנא (סוכה דף טז.). **לימא כסנאי**. טובת הנאה ממון או אינה ממון: **משלם** לו דמי טיבולו. אף דמי

א"ל הוצאה את איכסיף הוא סבר משמעתא קאמר ליה **א"ל** הכי קאמינא רב אסי דהוצל' קאי כותיך נימא ב' כתנאי א'הגונב מבלו של חבירו' משלם לו דמי מבלו של חבירו דברי רבי ר' יוסי בר' יהודה אומר אינו משלם אלא דמי חולין שבו מאי לאו בהא קמיפלגי דמר סבר טובת הנאה ממון ומר סבר טובת הנאה אינה ממון לא דכולי עלמא טובת הנאה אינה ממון והכא בטבליים שנפלו לו מבית אבי אמו כהן ובמתנות שלא הורמו כמי שהורמו דמיון קמיפלגי *מר סבר כ' כמי שהורמו דמיון ומ"ם לאו כמי שהורמו דמיון ואיבעית אימא דכולי עלמא כמי שהורמו דמיון וטובת הנאה אינה ממון והכא בדשמואל קמיפלגי דאמר שמואל א' חייטה אחת פוטרת את הכרי דמר אית ליה דשמואל ומר לית ליה דשמואל וכולי עלמא לית להו דשמואל והכא ה' היינו טעמא דרבי דקנסוהו רבנן לגנב ואיבעית אימא דכולי עלמא אית להו דשמואל והכא היינו טעמא דרבי בר' יהודה דקנסוהו רבנן לבעל הבית דלא איבעי ליה לשהויה לטיבליה תנן המקדש בתרומות ובמעשרות ובמתנות כמי חטאת ובאפר פרה הרי זו מקודשת ואף על פי ישראל א' ורמיניהו ג' הנוטל שכר לדון דינו במלים להעיד עדותו במלה להזנות ולקדש מימיו מי מערה ואפרו אפר מקלה אמר אביי לא קשיא כאן בשכר הבאה ומילוי כאן בשכר הזאה וקידוש דיקא נמי דקתני הכא כמי חטאת ובאפר פרה וקתני התם להזנות ולקדש שמע מינה:

הדרן עלך האישי מקדש

האומר לחבירו צא וקדש לי אשה פלונית והלך וקדשה לעצמו מקודשת לשני יוכן א' האומר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שלשים יום ובא אחר וקדשה בתוך שלשים יום מקודשת לשני בת ישראל לכהן תאכל בתרומה כ' מעכשיו ולאחר שלשים יום ובא אחר וקדשה בתוך שלשים יום מקודשת ואינה מקודשת בת ישראל לכהן או בת כהן לישראל לא תאכל בתרומה: **גמ'** האומר לחבירו צא וקדש ב' תנא 'מה שעשה עשוי אלא שנהג בו מנהג רמאות ותנא דידן הלך נמי דקתני הלך ברמאות מאי שנא הכא דקתני האומר לחבירו ומאי

שאין לו תוצעים ונמנא חוטא נשכר: **להווס ולקדש**. משנה היא בצבורות הנוטל שכרו לדון דינו צטלים להזות ולקדש מימיו מי מערה ואפרו אפר מקלה: **להווס**. על הטמא. ולקדש מי חטאת. כשנותן האפר צמים קרי קדושה: **מי מערה**. סרוחים הם: **אפר מקלה**. כלומר סתם אפר שצא מן הקלוי צחנס: **צשכר** א' הצאה. האפר ממקום למקום ושכר מילוי המים דמילתא דטירחא היא ורחמנא לא רמיא עליה ושרי למשקל אגרא ומקודשת ומתניטין בצבורות צשכר הזאה וקידוש דליכא טירחא ושכר לימוד מצוה הוא נוטל והתורה אמרה (דברים ד) ראה למדתי אתכם חוקים אף אתם צחנס חזק א' **דיקא נמי**. דמתניטין לאו אהואה וקידוש קאי דקתני מי חטאת ואפר חטאת שעדיין אינן מעורבין:

הדרן עלך האישי מקדש

האומר. מקודשת ואינה מקודשת. לשניהם דאסורה לשניהם אלא אם כן נתן האחד גט ולאדם אחר אסורה עד שיתנו שניהם גט ובגמרא א' פליגי זה ומפרש טעמא: **זה ישראל לכהן לא תאכל בתרומה**. שמה אינן קדושין וצת כהן לישראל נמי לא תאכל בתרומת צית אציה שמה הוו קידושין וזר פוסל צקדושין את צת כהן מן התרומה א': **גמ'**

מקודשת. אלמא יכול לטול שכר, דאי לא צנחא נאקדש לה, ואף על פי ישראל. ואפילו יזה ישראל דהטעם רגילין צחנא וצקידוש (בכורות כט.). להוות. מי חטאת, ולקדש. לערב אפר חטאת צמים חיים אל כלי (שם). אפר מקלה. כלומר אפר צעלמא, כל אפר קרוי אפר מקלה (שם). כאן בשכר הבאה ומילוי. שכר הצלת האפר שיק ממקום רחוק מיושלים להציל האפר, ושכר מילוי המים, מני למשקל, דלגב טירחיה שקיל ולא הכשר המזוה, כאן בשכר הזאה וקידוש. שהיא הכשר מצוה לא שקיל (שם). דקתני הכא כמי חטאת. דמשמע מילוי המים, ובאפר פרה. איכא לאוקמא צחנא אפר (שם). הדרן עלך האישי מקדש

מסורת הש"ס

א) ע"י מנלה ה סו"פ"ג, ב) מדרס פד: ע"ש צפ"י הרא"ש] מוספתא דמעשר שני פ"ג ה"ט, ג) זכפ"י ט"פ; ז' ואלו, וז"ה צמדים, ד) ז' לעיל נד: מדרס פה. חולין קל: מכות כ. צבורות יא. צ"ב קב: ע"ש מוס' ד"ה וקסבר, ה) ע"ז ע"ג: חולין קל: שנכתב י"ז: ו מדרס פה. ע"ש, ז) מלת תנן משולל הגנה אלא פסקא היא וצכמ"י ליתא, ח) ז"ל ואפילו, ט) צבורות טו. תפלות קה, י) ז' לעיל י"ז, י) שס ע"ש, יא) מוספתא דמעשר פ"ד ה"ג, יב) נמי שנת זכ ע"א ורש"י שס ד"ה קטילין, יג) וינמת פו ע"א, יד) צדפורי: ה) וצכמ"י, ט) וצכמ"י, ז) וצכמ"י שפ"ד ע"א, טו) וצכמ"י לשי מקדמי ד"ה מה שעשה עשוי, ומוקדשת לשני מקדמי ד"ה מה שעשה עשוי, ז) וצדפורי: ט) וצכמ"י, ז) וצכמ"י לשי מקדמי ד"ה מה שעשה עשוי, ז) וצכמ"י לשי מקדמי ד"ה מה שעשה עשוי.

גמ'ון הש"ס

גמ'ון פ"ד ס"ד כפי שהורשו. ע' מוס' צכא צכמא דף קכ ע"צ ד"ה וקסבר ז"ע:

הנהרות הב"ח

א) רש"י ד"ה ורי יוסי וכו' ומתנות שלל הורמו לאו בהורמו דמיון:

מוסף רש"י

דמר סבר טובת הנאה ממון. רבי דלומנ משלם לו דמי טבולו סבר לטובת הנאה שהיה שלו צחנס ממנות צבאי טבול שהיה נתון לכהן שריצה הו ממון ולהכי משלם לו דמי טבול, ורי יוסי סוכי אית ממון, ואינו משלם לו אלא דמי חולין שבו (דברים פה). ובמתנות שלא הורמו כו' קמיפלגי. דרבי סבר כמי שלל הורמו דמיון ולהכי משלם לו דמי כולו, ורי יוסי סבר כמי שהורמו דמיון ואינו משלם אלא דמי חולין (שם). חטה אחת פוטרת את הכרי. מתרומה, דהא לא אתפרש שיעורא דיהא אלא ראשת דגך כמי, ואפילו כל דהו, ורבנן הוא דלמרי עין יפה אחד מארבעים עין רעה אחד מששים, צינטי אחד מחמשים (ע"ז ע"ג). ולא יחיד ציה קדש שיעור (חולין ק"ה). הרי זו מקודשת. אלמא יכול לטול שכר, דאי לא צנחא נאקדש לה, ואף על פי ישראל. ואפילו יזה ישראל דהטעם רגילין צחנא וצקידוש (בכורות כט.). להוות. מי חטאת, ולקדש. לערב אפר חטאת צמים חיים אל כלי (שם). אפר מקלה. כלומר אפר צעלמא, כל אפר קרוי אפר מקלה (שם). כאן בשכר הבאה ומילוי. שכר הצלת האפר שיק ממקום רחוק מיושלים להציל האפר, ושכר מילוי המים, מני למשקל, דלגב טירחיה שקיל ולא הכשר המזוה, כאן בשכר הזאה וקידוש. שהיא הכשר מצוה לא שקיל (שם). דקתני הכא כמי חטאת. דמשמע מילוי המים, ובאפר פרה. איכא לאוקמא צחנא אפר (שם). הדרן עלך האישי מקדש